

risti ja waewa sest Furjast abbiellust neile
juhtus, mis muido ei ooleks lätte tulnud.
Ühhel õhtul tuli Jürri põllo tööst hárgega
loio; naene olli oues, piddi lambad lauta
aiama, agga náaggi, et teine hárq omma
sõrra olli murdnud. Kohhe kippus nüüd
mehhe peále, haugutas ja sõimas tedda.
Mees haufus vasto ja wóttis wimaks wám-
la lätte ja andis naesele hea nahha täie. Naen-
ne pöggenes nuttes ja haufudes tappa, mees
jártele s eál riidlesid ifka peále, ja señni
jái lammaste lauta uks lahti. Teisel hom-
mikul olli wiinne lannmas áramurtud.
Menda sündis se Kahjo neil aina nende rios-
ello läbbi. Agga neil juhtus veel surem óra-
netus! Ühhel hommikul warra, kui Jürri
sängist ülestoufis ja oue piddi minnema,
leidis temma ukse ees, toa ullo al, ühhe
surno veilse reie lu, mis uks külla koer señ-
na olli kañnud. Ommas rummalusses ollt
temma ifka ussin ja walmis olnud, wannad
tühjad malle-juttud uksma. Nüüd olli tem-
ma

ma kuulnud, et se läbbi piddid kawvalad
innimesed teise ártategema, ja arwas, et
ta Maene Furja kuntsi párrast sedda señna
kañnud. Jürri josis kohhe ühhe jure, sedda
tarjaks ja noiaks kül hütalise, agga üsna
kawvalad vetjad on, ja se andis nou, sed-
da weisse luud risti te peál árrapõllefoda,
mis Jürri ka teggi, et se läbbi se Kahjo jálv-
le teggia lätte piddi sama. Oh sedda suurt
rummalust! — Maene sai sedda korralt kuul-
da, ja kippus ka kohhe rieldes ja tappledes
Jürri peále. Ód otsa sõimasid teine teiñi,
ja naene wóttis lätte ja läks ka targa jute.
Teisel hommikul ta wóttis warra tuld üles,
läks piroga wanna laggund Kambri teisi ri-
did selga panuema, ja piillas señna kogge-
matta tuld mahha, sest temma tigge wihha
ei añnid aega, ei tuld eggia Jumala ilma
tähhele pañna. Agga oues olli hirmus ilm,
Pange tuul vuhhus Kambri nurgast sisse ja
öhhutas tuze seddemed põlema, alias muist
takko hunnikusse, muist kattuse alla, ja koh-
he,